

Mesto ovac

Mlado dekle, po videzu sodeč najverjetneje še srednješolka, je mnogokrat sedlo na vlak brez določenega cilja, kam bi se rada odpeljala, kadar je le imela čas. Pogostokrat je izstopila, si ogledala okolico in ponovno sedla na vlak.

Nekega dne je njen pogled pritegnila zelena reka, ki se je vila ob železniški progi. Ob strugi so se dvigali zeleni griči, ravno prav visoki, da jih je še do vrha poraščala trava, in pod griči je stalo majhno mestece. Kar pa je bilo zares zanimivo, pa je bilo to, da se je sredi vasice dvigovala visoka kamnita cerkev, višja od vseh okoliških gričev. Vlak se je ustavil na postaji ob mestecu in dekle je izstopilo z veliko torbo v rokah.

Na železniški postaji ni bilo nikogar in dekle se je sprehodilo skozi mesto. Vse trgovine so bile zaprte in tudi na mestnem trgu ni bilo nikogar. Nikogar ni bilo za pultom v hotelu. Mesto se je zdelo popolnoma nenaseljeno.

»Morda imajo siesto in počivajo,« si je mislilo dekle.

Toda ura je bila komaj pol enajstih dopoldan, veliko prezgodaj za siesto. Morda obstaja drug razlog, da so vsi ljudje zapustili mesto. Kakor koli, naslednji vlak bi pripeljal šele naslednje jutro in dekletu ni preostalo nič drugega, kot da je v mestu preživela noč.

Pravzaprav je bilo to mesto, mesto ovac. Ko se je sonce začelo spuščati, so mesto preplavile ovce – z različno nakodranimi kožuhi in raznoliko dolgimi jeziki. Veliko večje so bile od ovac, ki jih lahko vidiš v vsakdanjem življenju, pa tudi po dveh tacah so hodile, a vendar so bile ovce. Mlado dekle je bilo šokirano in se je skrilo v cerkev, na sam vrh zvonika, ovce pa so se napotile po vsakodnevnih opravkih, odprle trgovinice in zasedle svoja mesta za mizo v pisarni. Kmalu je vedno več ovac prečkalo mestni trg, da bi uredile potrebne administrativne zadeve, kupile kosilo v restavraciji poleg hotela ali pivo v taverni, kjer so vrteli živahne ovčje pesmi.

Ker ovce v temi vidijo razmeroma dobro, skoraj niso potrebovale luči, toda tisto noč je bila mesečina tako močna, da je dekle videlo vsako podrobnost, ki se je dogajala v mestu. Ko se je sonce začelo dvigovati, so ovce končale z delom, ponovno zaprle trgovinice in taverne in ko je bilo sonce sredi neba, je bilo mesto ponovno popolnoma prazno.

Dekle je splezalo z zvonika in se naspalo v hotelski postelji in ko je bila lačna, si je postreglo s hrano, ki je ostala od prejšnjega večera v hotelski kuhinji. Ko je zopet nastopil večer, se je skrila v cerkev in opazovala ovce do sončnega vzhoda. Vlak se je ustavil malo pred poldnevom in še enkrat pozno popoldan. Postal je natanko 42 sekund in nato ponovno odpeljal. Lahko bi stopila na vlak in zapustila nenavadno mesto, vendar ni. Mladostna radovednost jo je »prisilila«, da je še naprej opazovala nenavadne pojave v mestu ovac. Če je mogoče, bi bila rada ugotovila, zakaj in kako je mesto postalo mesto ovac.

Tretjo noč se je nekaj ovac zbralo okoli cerkve.

»Hej, tudi ti vohaš človeka?« je rekla ena izmed ovac z izredno skodranim kožuhom.

»Ko ravno omenjaš, zadnjih nekaj dni mesto zares smrdi,« je pripomnila druga ovca, medtem ko je stegovala svoj dolgi jezik.

»Nenavadno, nemogoče je, da bi človek prišel v mesto ovac. Toda vonj je zagotovo tukaj,« je dodala tretja ovca, z zelo visokim glasom.

Skupina ovac je začela iskati vir vonja in ni trajalo dolgo, da so ugotovile, kam vodi vonj. Dekle je slišalo njihova trda kopita, ko so stopala po stopnicah.

»To je to. Ovce me bodo našle!« si je mislilo dekle. Njen vonj jih je razjaril. Človek ne bi smel nikoli stopiti v to mesto. Ovce imajo močne čeljusti ter trda kopita in mlademu dekletu se niti sanjalo ni, kaj bi se zgodilo z njo, če bi jo našle, vsekakor pa se je zavedala, da živa mesta ne bo zapustila.

Tri ovce so končno prišle na vrh cerkvenega stolpa.

»Čudno. Vonj po človeku je tako izrazit, toda tukaj ni nikogar,« je rekla ovca z visokim glasom.

»Zelo čudno, toda tukaj res ni nikogar. Poglejmo še drugam,« je dodala ovca s kodrastim kožuhom.

Ovce so zmedeno odšle po stopnicah navzdol. Dekle je poslušalo, kako stopinje postajajo vedno tišje in izginjajo v temno noč. Olajšano si je oddahnila, vendar ni razumela, kaj se je pravkar zgodilo. Ovce je nikakor niso mogle spregledati. Toda iz nekega

nerazložljivega razloga je ovce niso videle. Ni pomembno, takoj zjutraj bo odšla s prvim vlakom iz mesta, njena sreča ne bo trajala večno.

Naslednje jutro pa se vlak ni ustavil na postaji mesta ovac. Mlado dekle je opazovalo, kako je vlak odpeljal mimo. Enako se je ponovilo pozno popoldan. Dekle je videlo strojevodjo, toda vlak se niti upočasniti ni, ko je peljal mimo, kakor da sploh ni videl dekleta, kako obupano čaka na vlak - ali pa niti postaje same. Ko je vlak odpeljal po železniški progi in ga dekle ni videlo več, je mesto prevzela popolna tišina. Sonce je začelo zahajati in ko se je za vlakom izgubil še zvok glasnega motorja, se je dekle zavedlo – vlak se nikoli, nikoli več ne bo ustavil na tej postaji in jo odpeljal nazaj med ljudi, ker je tudi ona samo ovca, iz mesta ovac.

Bela Krizantema